

РЕШЕНИЕ

№ 38265

гр. София, 18.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 12.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **7755** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.16, ал.3 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Г. Т., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. П. М., срещу Отказ рег. № 0579425002184 за влизане в страната, издаден на 12.07.2025 г. от командир на отделение в ГКПП Лесово към ГДГП-МВР.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния и процесуален закон. Навежда доводи за неяснота кой орган го е включил в националния списък със забрана за влизане в РБ и съответно дали същият разполага с компетентност, респ. на коя хипотеза от чл.10, ал.1 от ЗЧРБ е основан отказът. Твърди, че разполага с валидна Ш. виза № [ЕИК], издадена от компетентен орган на Република Гърция с валидност до 03.04.2026 г., както и, че не му е връчвана заповед за налагане на ПАМ „Забрана за влизане в РБ“. Претендира се прогласяването на отказа за нищожен или за незаконосъобразен и присъждане на разноски.

Ответникът командир на отделение в ГКПП Лесово към ГДГП-МВР оспорва жалбата в писмени бележки от 30.09.2025 г., чрез гл. юрк. Д. П..

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорения Отказ за влизане в страната, издаден на 12.07.2025 г. от командир на отделение в ГКПП Лесово към ГДГП-МВР гражданинът на Република Турция Г. Т., [дата на раждане], не е допуснат да влезе в Република България при граничен контрол на втора линия. Като правно

основание в отказа е вписан чл.21а от ЗЧРБ, а като фактическо – вписан със забрана за влизане в страната в националния списък.

В придружителното писмо за изпращане на административната преписка в съда е посочено, че служба-инициатор на забраната за влизане в РБ е ГДГП-МВР въз основа на докладна записка рег. № 3282р-34496 от 14.12.2023 г. Посочено е също, че забраната за влизане е въведена в системата от Дирекция „Миграция“ – МВР, въз основа на посочената докладна записка на ГДГП. Приложена е разпечатка от АИС „Издирвателна дейност“, според която Г. Т., [дата на раждане], гражданин на Република Турция е вписан със забрана за влизане в Република България (л.17).

В Докладна записка рег. № 3282р-34496 от 14.12.2023 г. на директора на ГДГП-МВР се съдържа списък на чужди граждани, ангажирани към незаконна дейност по смисъла на чл.280 и чл.281 от НК, изразяваща се в извършване на незаконно въвеждане на трети лица от българо-турската граница на страната, транзитирането им през територията на страната и последващото им извеждане през българо-сръбската ни граница. В списъка фигурира Г. Т., [дата на раждане], гражданин на Република Турция (т.5). Направено е предложение за включване на лицата в информационния масив на нежеланите в страната чужденци на основание чл.21а, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ, чл.3 и чл.4 от Инструкция № 8-Из-40 от 29.08.2011 г. за условията и реда за поддържане и актуализиране на информационния масив на нежеланите в страната чужденци (Инструкция № 8-Из-40/2011 г.).

Идентична информация е препратена с Докладна записка рег. №RB202205-011-12/01-1341 от 22.11.2023 г. на директора на РДГП-Е. към директора на ГДГП-МВР и Докладна записка рег. № 3282р-33531 от 05.12.2023 г. на началник отдел ПНМ-ГДГП към директора на ГДГП-МВР – жалбоподателят е включен в списък на чужди граждани, за които има основателни предположения, че са посетили района на отговорност на РДГП Е. с цел извършване на престъпления по чл.281 от НК.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на адресата на 12.07.2025 г. Жалбата срещу него е подадена директно в съда на 12.07.2025 г. - в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

По силата на чл.16, ал.2 от ЗЧРБ органите за граничен контрол могат да не допуснат влизането в Република България на чужденец, притежаващ виза, в случаите по чл. 10, ал. 1 или при неизпълнение на изискванията на чл. 19. Съгласно чл.16, ал.3 от ЗЧРБ на чужденец, на който е отказано влизане, органите за граничен контрол връчват единен формуляр по образец на Европейския съюз, в който са отразени причините за недопускането му на територията на страната.

Разпоредбата на чл.3, ал.1 от ППЗЧРБ предвижда, че чужденец, който не отговаря на изискванията за влизане в Република България, не се допуска в страната от органите за граничен контрол. За отказа се попълва единен стандартен формуляр за отказ за влизане на границата съгласно част "Б" от Приложение V от Регламент (ЕС) № 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници). Съгласно част "А", т.1 от Приложение V от Регламент (ЕС) № 2016/399 при отказ на влизане на границата компетентният граничен служител попълва стандартен формуляр за отказ за влизане, показан в Част „Б“. Оспореният отказ е попълнен на Стандартен формуляр за отказ за влизане на границата съгласно част "Б" от Приложение V от Регламент (ЕС) № 2016/399 (КШГ). Същият е издаден от компетентен орган на

граничен контрол - контролиращ служител Г. Д. Купенов, в качеството му на командир на отделение в ГКПП Лесово към ГДГП-МВР съгласно Заповед №3282з-2574 от 02.08.2021 г. на директора на ГДГП-МВР. Възражението на жалбоподателя за нищожност на отказа по смисъла на чл.146, т.1 от АПК е неоснователно.

Противно на доводите в жалбата, отказът съответства на формата по чл.59, ал.2, т.4 от АПК, във вр. с основанията, посочени в Стандартния формуляр за отказ за влизане на границата съгласно част "Б" от Приложение V от Регламент (ЕС) № 2016/399 (КШГ). В него са посочени както правното основание за издаването му - чл.21а от ЗЧРБ, така и фактическото такова – вписан със забрана за влизане в страната в националния списък. Изложените мотиви предоставят възможност на засегнатото лице да организира защитата си срещу акта и на съда – да осъществи дължимия контрол за законосъобразност. Не е налице отменително основание по чл.146, т.2 от АПК. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на лицето срещу засягащия го акт или ако не бяха допуснати, органът, който действа в условията на обвързана компетентност, би постановил акт в противен смисъл. Спорът между страните е материалноправен – по приложението на чл.21а, ал.1 от ЗЧРБ, според който министърът на вътрешните работи, министърът на външните работи, председателят на Държавна агенция "Национална сигурност" или упълномощени от тях длъжностни лица могат периодично да включват чужденци в информационния масив на нежеланите в страната чужденци при наличието на основанията по чл. 10, ал. 1.

Установява се от писмо рег. № 536400-94039 от 21.10.2025 г. на дирекция „Миграция“ – МВР, че Г. Т. е включен в информационния масив на нежеланите в страната чужденци по искане на ГДГП, като дирекция „Миграция“ – МВР не е издавала индивидуален административен акт за мярката срещу него. Това обстоятелство се установява и от придружителното писмо за изпращане на административната преписка в съда, според което службата инициатор на забраната за влизане в РБ е ГДГП-МВР въз основа на Докладна записка рег. № 3282р-34496 от 14.12.2023 г. С последната е направено предложение до министъра на вътрешните работи за включване на посочените чужди граждани в информационния масив на нежеланите в страната чужденци на основание чл.21а, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ, чл.3 и чл.4 от Инструкция № 8-Из-40 от 29.08.2011 г. за условията и реда за поддържане и актуализиране на информационния масив на нежеланите в страната чужденци (Инструкция № 8-Из-40/2011 г.).

На съда е служебно известно, че според чл. 3 от Инструкция № 8-Из-40/2011 г. включването на чужденец в Информационния масив се осъществява след утвърдителна резолюция на Министъра на вътрешните работи, председателя на Държавна агенция "национална сигурност" или от упълномощени от тях длъжностни лица. В чл. 4 от Инструкцията е посочено, че включването на чужденец в информационния масив може да се извърши при наличие на основания по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ, а фактическите основания се излагат в документ, върху който се поставя резолюция по реда на чл. 3 от Инструкцията (Решение № 14387 от 25.04.2025 г. по адм. д. № 7611/2024 г. на АССГ, Първо отделение, 6-ти състав).

В случая, докладна записка рег. № 3282р-34496 от 14.12.2023 г. на директора на ГДГП е адресирана до министъра на вътрешните работи и очевидно съдържа посочената в чл. 3 от Инструкция № 8-Из-40/2011 г. негова утвърдителна резолюция. Дължим е извод, че включването на жалбоподателя в националния информационен масив на нежеланите в страната чужденци е извършено от компетентен орган - след утвърдителна резолюция на министъра на вътрешните работи, посочен като орган и в чл.21а, ал.1 от ЗЧРБ.

По силата на чл.14, пар.1 от Регламент (ЕС) № 2016/399 (КШГ) на гражданин на трета страна,

който не отговаря на условията за влизане, установени в член 6, параграф 1, и не спада към категориите лица, посочени в член 6, параграф 5, се отказва влизане на териториите на държавите членки. Според пар.2 на същата разпоредба отказ за влизане може да бъде издаден единствено въз основа на аргументирано решение, което посочва точните причини за отказа. Решението се взема от орган, упълномощен от националното законодателство. То влиза незабавно в сила. Аргументираното решение, което посочва точните причини за отказа, се предоставя чрез стандартен формуляр, съдържащ се в приложение V, част Б, попълнен от органа, упълномощен от националното законодателство да налага отказ за влизане. Попълненият стандартен формуляр се предава на съответния гражданин на трета страна, който потвърждава получаването на решението за отказ за влизане чрез този формуляр. Няма необходимост, съгласно волята на законодателя, да има нарочно издадена заповед - връчена и влязла в сила за включване в масива (в този смисъл е Решение № 1861 от 17.01.2025 г. по адм. д. № 7892/2024 г. на АССГ, Първо отделение, 47-ми състав, влязло в сила).

Оспореният отказ представлява аргументирано решение по смисъла на чл.14, пар.2 от Регламент (ЕС) № 2016/399, взето от оправомощен съгласно националното законодателство орган и на стандартен формуляр по приложение V, част Б. Съюзната разпоредба съдържа изискване в отказа да се посочат точните причини за това, което изискване, както се посочи, в случая е спазено – като правно основание са посочени чл.21а, ал.1 от ЗЧРБ, а като фактическо такова - вписан със забрана за влизане в страната в националния списък. Посоченото фактическо обстоятелство съответства на забраната по чл.10, ал.1, т.14 от ЗЧРБ - отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е включен в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по [чл. 21а, ал. 1](#).

От друга страна в Докладна записка рег. № 3282р-34496 от 14.12.2023 г. на директора на ГДГП-МВР е посочено друго правно основание като привръзка с чл.21а, ал.1 от ЗЧРБ – това по чл.10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ, според което се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. Идентични са и изложените в докладната записка фактически обстоятелства – посочените в нея чужди граждани са ангажирани към незаконна дейност по смисъла на чл.280 и чл.281 от НК, изразяваща се в извършване на незаконно въвеждане на трети лица от българо-турската граница на страната, транзитирането им през територията на страната и последващото им извеждане през българо-сръбската ни граница. Според константната съдебна практика по приложението на чл.21а, ал.1 от ЗЧРБ при издаването на отказа контролиращият служител на ГКПП действа при условията на обвързана компетентност, като в неговите правомощия не е включена преценката за целесъобразност на отказа, след като установи, че лицето, което иска да премине границата на Република България, фигурира с масива по чл. 21а, ал. 1 от ЗЧРБ. Ирелевантни са твърденията, че непосочването на точна и конкретна причина за включването на лицето в информационния масив води до непропорционалност на мярката. От друга страна - съдът следва да съобрази съдебната практика по ЗЧРБ, че включването в масива не подлежи на самостоятелен контрол и това се осъществява в производството при оспорване на настоящата заповед. В този смисъл са: Решение № 10746 от 25.10.2021 г. по адм. д. № 6032/2021 г. на ВАС, IV-то отделение, Решение № 11211 от 16.11.2023 г. по адм. д. № 6224/2023 г. на ВАС, IV-то отделение, Решение № 10297 от 23.10.2025 г. по адм. д. № 6268/2025 г. на ВАС, IV-то отделение.

Осъществявайки косвен контрол върху основанието за включване на чуждия гражданин в информационния списък съдът вече посочи, че министърът на вътрешните работи, на база на своята компетентност по чл.21а, ал.1 от ЗЧРБ и Инstrukция № 8-Из-40/2011 г., както и на база на

докладната записка до него - е действал законосъобразно. В Докладна записка рег. № 3282р-34496 от 14.12.2023 г. на директора на ГДПП-МВР и посочените в нея Докладна записка рег. №RB202205-011-12/01-1341 от 22.11.2023 г. на директора на РДПП-Е. към директора на ГДПП-МВР и Докладна записка рег. № 3282р-33531 от 05.12.2023 г. на началник отдел ПНМ-ГДПП се съдържат данни за съпричастност на гражданина на Република Турция към определени по вид деяния по чл.280 и чл.281 от НК. Както изрично е посочено това в чл.10, ал.1, т.4 от ЗЧРБ изискването е за наличие на данни, т.е. не се изисква дори наличие на висящо наказателно производство или осъждане за същите деяния, поради което формално се установява, че включването на жалбоподателя в масива на нежеланите чужденци е законосъобразно.

В настоящето производство няма как да се установява по отношение на оспорения отказ, чийто издател не е страна в производството по включване в националния списък, в какво точно се изразява съпричастността на лицето към деянията. Отговорността на ответника следва да се ограничи до постановяване на собствения му акт - на място при влизането на чуждия гражданин в страната ни граничният полицай е направил проверка и е установил посочените обстоятелства, че чужденецът е включен в информационния масив като нежелано лице, поради което и съответно не е допуснат. Установи се, че включването на лицето в масива е на база волеизявление на министъра на вътрешните работи, обективизирано в посочената резолюция за утвърждаване на конкретната докладна записка. Вярно е, че изложените фактически констатации в докладната записка не са конкретни, но няма нормативно изискване да бъде посочено, че на определена дата чуждият гражданин е помогнал на определено лице незаконно да влезе в страната, тъй като ако имаше подобни данни щеше да се касае за престъпление. От друга страна, не се ангажираха доказателства от оспорващия, който да оборят посочените констатации и да всее съмнение в тяхната достоверност. Изложеното е достатъчно, за да се направи извод за законосъобразност на оспорения отказ по чл.21а, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.14 от ЗЧРБ.

Притежаваната от лицето Ш. виза, издадена от Република Гърция, не обосновава допускането му до територията на страната при наличие на основание по чл.21а от ЗЧРБ. На първо място, отказът за влизане касае единствено територията на Република България и е направен по преценка на административни органи, разполагащи с компетентност по контрол на влизането и пребиваването на чужденците в Република България. В допълнение, както се посочи, отказът съответства на чл.14 от Регламент (ЕС) № 2016/399, а по силата на чл.9м, ал.2 от ЗЧРБ в Система за влизане/излизане (СВИ) се въвеждат данни и за чужденци, чието влизане е отказано в съответствие с чл. 14 от Кодекса на шенгенските граници. Дължим е извод, че не съществува пречка за въвеждане на данни в СВИ, вкл. по отношение на националния списък със забрана за влизане, независимо от притежаваната Ш. виза.

Не може да се приеме, че с оспорения акт се засягат в по-голяма степен правата и интересите на чуждия гражданин, тъй като целта на ЗЧРБ е да регулира условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България. Това следва да се случи по законоустановения ред, който чужденците в страната ни са длъжни да спазват (чл.4 от ЗЧРБ). Не може да се приеме, че е накърнено правото на личен живот на лицето по смисъла на чл.8 от ЕКПЧ, тъй като Конвенцията не гарантира правото на пребиваване или на трудова заетост на индивидите, а напротив – позволява намесата на държавните власти в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите (чл.8, пар.2 от ЕКПЧ). Според съда, в случая намесата попада в

тази хипотеза - предвидена е в закона, като при преценката между общия и частен интерес, превес следва да се даде на първия с оглед данните относно чуждия гражданин, послужили за включването му в списъка по чл.21а, ал.1 от ЗЧРБ. По тези съображения съдът приема, че не е допуснато нарушение на чл.6 от АПК, във връзка с отменителното основание по чл.146, т.5 от АПК.

По изложените съображения оспореният акт е издаден от компетентен орган, в установената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, при спазване на закона и в съответствие с неговата цел.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК ответникът има право на разноси за юрисконсултско възнаграждение, но същият не е формулирал искане за разноси, поради което такива не се присъждат.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Т., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. П. М., срещу Отказ рег. № 0579425002184 за влизане в страната, издаден на 12.07.2025 г. от командир на отделение в ГКПП Лесово към ГДГП-МВР.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: